

udenfor Limfjorden. I ethvert Fald, hvor der maatte føise sig Trang til nærmere Bestemmelser i Fjorde eller andre Steder, enten med Hensyn til dette Vand eller andre Redskaber, navnlig ogsaa om der skulde være Trang til at foreskrive større Minima for Massevidden i noget Fiskevand, da kan saadant ske ved de i §§ 17 og 48 omhandlede Vedtægter. Thi Bestemmelsen i § 8 gaar kun ud paa, at mindre end her fastsat maa Masserne ikke være, men den giver ikke nogen absolut Tilladelse til, at de maa være saa smaa. Vedtægterne kunne saaledes vel paabyde, at de skulle være større, men ikke tillade, at de maa være mindre.

At de til Prøvelsen af Massevidden autoriserede Skjalder skulle findes hos Politimyndighedene overalt i Landet, hvor Havfiskeri finder Sted, trænger formentlig ikke til Begrundelse. At Kommunerne skulle afholde Udgifterne til dem, stemmer med, hvad der er foreskrevet i den gjældende Limfjordslovgivning. Det er for Tiden vanskeligt at faae Exemplarer af de autoriserede Skjalder, da de ikke findes i Handelen, og vi skulle derfor henstille, at Indenrigsministeriet vil drage Omsorg for, at de fremtidig kunne erholdes til Kjøbs paa Justerkammeret.

Hvad der gjælder om Masseviddestemmelserne, gjælder selvfølgelig ogsaa om Regler for Afstanden mellem Braadde, Flæner og Tunger i Nalejern og mellem Dd og Stang paa Nalekroge, til Forhindring af Fangst af alt for smaa Aal, hvad desværre kun gaar alt for meget i Svang.

§ 9. Denne Bestemmelse om Massevidden i Rejeruser og andre Garnredskaber til Rejerfangst er tagen af Indenrigsministeriets Befjendtgjørelse af 30te Juli 1859 for Limfjorden. Den tilsigter at forhindre, at disse Redskaber bruges til at fange smaa Aal, hvad der for Tiden finder Sted i et ikke ringe Omfang navnlig i Smidet i Omegnen af Kjøbenhav. Det bemærkes, at for Russernes Vedkommende angaar Forskriften kun selve Rufen, ikke de til samme hørende Nader, der, ligesom nu ofte er brugeligt, uden Skade kunne bestaa af grovt aabent Lærred ikke af massebundet Garn.

§ 10. Ifølge den gjældende Limfjordslovgivning (Lov af 29de December 1857 § 35) er Brugen af ethvert ikke i samme ommeldt Fiskeredskab forbudt, hvorimod Regjeringen er bemyndiget til at tillade Anvendelsen af andsfleddes brugelige og opfundne eller væsentlig forbedrede Redskaber, naar de findes uftadelige for Fiskeriet (§ 38). Det er øjenshuligt, at under det Opsving, som Fiskeriet i de senere Aar har taget og som forhaabentlig vil vedblive at tiltage, og den Konkurrence, som herved har udviklet sig, ville Fiskerne være tilbøjelige til at rette deres Opmærksomhed dels paa at opfinde eller fra andre Steder indføre kraftigere, mere opfissende Redskaber, dels paa at indføre saadanne Forbedringer i Brugen af de alt kjendte, at deres Virksomhed kan blive mere intensiv og og Udbyttet af dem større og mere indbringende. Erfaringerne fra de sidste Aar her i Landet have tilstrækkelig godtgjort dette. Det kan derfor ikke nægtes, at der er megen Trang til, at der foreses Kontrol med deslige Opsfindelser og Forbedringer, som ofte kunne være skadebringende baade for Fiskeriet i Almindelighed og særlig for de andre Fiskeridrivende. En saadan Kontrol lader sig imidlertid ikke i en almindelig Lov ordne saaledes, at alle de Fiskeriredskaber, der maa bruges, nævnes i Loven, medens der udsædes Forbud mod Brugen af ethvert ikke omtalt Redskab. Tvertimod bør Opsindelser og Forbedringer med Hensyn til Fiskeriredskaber og deres Brug selvfølgelig baade tillades og endog fremmes. Kun Misbrugen heraf, den Skade, Opsindsomheden kan medføre, bør søges hæmmet, og dette antages at ville kunne opnaaes ved den i Forlagets § 10 givne Bestemmelse.

Denne giver de Fiskere, der formene, at deres Erhvervsvirksomhed trues eller skades ved ny indførte Fiskemaader, et Middel til hurtig at faa saadanne satte ud af Brug og foreskriver tillige den fornødne Undersøgelse for at konstatere, om Fare og Grund til Klage er tilstede eller ej. At der bør gives et hurtigt Retsmiddel imod nye, skadelige Fiskeriredskaber eller Fiskemethoder, kan neppe modsiges, naar man vel overvejer, hvilken Skade og Forstyrrelse der i disse Forhold i kort Tid kan bevirkes. Det lader sig, for at tage et nærliggende Exempel, aldeles ikke beregne, hvilken umaadelig Skade de tydske „Zeefen“ og Ståbevaadene have gjort i Smaaavandene om Hollands og Fyns Kyster m. fl. Steder og fremdeles ville gjøre, forinden et Forbud mod dem lader sig udvirke. Vel vil den vedkommende Bruger ved Standsningen af hans Virksomhed lide et Tab, som han ikke kan faa erstatet, men denne Ulempe for ham, den Enkelte, taaler utvivlsomt ikke at sammenlignes med den Skade, han ved sit Redskab kan tilføje de Mange, alle de andre Fiskere, og det Tab, disse lide, saa de heller ikke erstatet. Det paagjældende Retsmiddel maa formentlig lægges i Dørrighedens Hænder, og det er efter Udvalgets Overbevisning ikke Fare for, at Dørrigheden skulde gribe for stærkt ind eller at Ministeriet skal være for illiberal lige overfor nye Fiskeriredskaber eller Fiskemethoder, der virkelig ere Forbedringer og kun paa Grund af deres Nyhed vakte Modstand og Misnoje. Den Undersøgelse, der her er Tale om, bør naturligvis foretages af vedkommende Fiskerinspektør (Forlagets § 51.). Derjom Ministeriet efter Undersøgelserns Udfald kommer til det Resultat, at det paagjældende Fiskeriredskab eller den Maade, hvorpaa et Redskab bruges, er fordervelig, bliver Forbud imod samme foreløbig at nedlægge, hvorefter Sagen kommer ind for Lovgivningsmagten, idet Udvalget formener, at endelige Forbud i disse Forhold kun bør gives ved Lov.

§ 11. Ved Loven af 25de Marts 1872 § 3 er der indført en Fredning af Hummerne i